

Давид Хенеросо Хил

ЧАХУРА

20. март

Јутрос се у купатилском огледалу указао убледели и усахли одраз мога мужа. Одмах сам то приметила, толике године већ трпимо међусобне погледе да сам морала уочити такву промену, али пошто немам обичај да се мешам у његове ствари, пољубила сам га у образ и села на ве-це шољу. Потом је отишао на посао, као и сваког дана, а ја сам остала сама, у склоништу од књига и лонаца, завидећи му на његовој слободи. Али само док није ушао на врата, већ касно, као и увек: кости му је погрузила ташна, а дух су му утукли сако и кравата.

23. март

Синоћ сам, у тренутку његове несмотрености, приметила да мој муж, иза страница извештаја које наводно упоређује, чува мали дневник у којем пише дрхтавим старачким рукописом, на опрезу да не бацим око на њега и почнем да га испитujem о његовим књижевним интересовањима. Али зна он да може да буде спокојан. Не мешам се ја у његове ствари.

Завршна напомена: управо сам се сетила туробног лика свог мужа у огледалу. Сутра ћу, пркосећи својој савести, заузети положај иза врата док се буде бријао.

24. март

Тако сам и поступила. Уз врата у својству савезника, посматрала сам начин на који му сенке скривају део лица. Потом сам се запутила у кухињу, где сам, у саучесништву апарата за кафу и тостера, припремила доручак, не бих ли у мужа убризгала животности.

Након што га је прождро, нестао је, као и увек, а мене је запосела досада. Дете да ми олакша самоћу, то желим, мада и зато што ми то тело тражи, хормони или природа. Шта год. Он је мајстор у врдању по том питању, у терању воде на свој млин кад год му то навестим: „Жено, биће времена да компликујемо себи живот.” И онда ја, пошто му не противречим чак ни кад карте играмо, зачепим губицу.

29. март

Данас се догодила катастрофа: nestало ми је штива за читање. Није преостао ниједан кутак на полицама који нисам пречешљала и опет му се вратила. Већ сам разматрала ревизију неког класика, када сам се сетила тајанствене свешчице свога мужа. Зид гриже савести се испречио између ње и мене. Али, потакнута сумњама, нисам се зауставила док се те странице нису нашле преда мном. Надам се да ће једног дана умети да ми опрости.

Корице су биле црне, са речју ДНЕВНИК утиснутом златним словима. Није било катанца који би га одбранио од заплене, као да мој муж не мари да ли ће неко дешифровати његов садржај, или је сигуран да ја то нећу ни покушати. Ех, Господе,

како сам ниско пала. Крај речи *дневник*, наслов, исписан плавом хемијском, крашноречиво је најављивао шта следи унутра: МОЈ ПРЕОБРАЖАЈ. Е, ту већ нисам умела да одолим знатижељи. Један грех за дванаест година брака, рекох сама себи, нешто што ће ми надоместити његову саможивост, а помало и његово занемаривање. И отворих га.

Прво ме је изненадио рукопис, горњи делови увијени, а доњи умрљани мастилом, као да је све то део некаквих чини; никад ми није прошло кроз главу да мој муж тако драматично шара папир. Затим маргине, готово да их и нема, као да су листови сечени уз саме речи. Али оно због чега сам се промешкољила у столици било је значење реченица, реченица које је срочио болесник, реченица које наговештавају, или, радије, сведоче о преображају мога мужа у не знам какво чудно биће, мало-помало, једног дана ушна ресица, наредног капак, трећег десни, као да му неко дере кожу не би ли се указала друга јединка, гнусна јединка која ће га заменити првом приликом. И, престрављена, оставих се читања.

4. април

Јутрос сам сачекала мужа у купатилу. Претходне ноћи се на његовом лицу није променило ништа, тако да сам се ушуњала иза завесе у туш-кабини са похвалном намером да разоткријем оно што има да се разоткрије. Настављао је са својом рутином опипавања и прегледања ушију, образа, усана, уверен да му се тело преображава у нешто друго. Али не: лице му је готово исто као оно у које сам се заљубила у пубертету. Кад је завршио с пипањем и отишао на посао, бацила сам се на дневник и тога дана упила још једну појединост, само једну кратку промисао због које ме је опхрвао најдубљи вапај. Човек којег ја називам мужем је полудео. Цитирам: „Тринаести дан четвртог месеца. Готово је. Процес метаморфозе је завршен. То биће (тај лептир), то сам ја. Не знам шта се сада може догодити с овим овојем што ме је заточио унутра, а којег изгледа нико не примећује. Зар ме не виде? Нисам онај исти. Претворио сам се у чудовиште. Чак ни моја жена није приметила промену. Боже мој, на каквом сам ово испиту? Морам бити јак.”

Увече, кад се мој муж спустио на јастук, подишла ме је језа. Не зато што га је неко гнусно биће заменило, него зато што није додао више ни једну једину реч у дневнику, као да је сматрао ствар окончаном и није ценио да је потребна никаква додатна примедба. А ја, верна својим обичајима, окренух се, не питавши га ништа, и заспах.

5. април

Јутрос се чахура лутке налазила на месту мога мужа. И, пошто немам обичај да се мешам у његове ствари, уморена сам и припремила доручак за једну особу.

(Са шпанској њевела Маријана Алексић Милановић)